nou temma wõttaks anda, kuida jälle saaks perremehhi uende tühjaks sanud mate peäle, ja ühtlasi ka abbi neile rammotuma lastele. Hans räkis, et temma isse kül jo olli murres olnud, kuhho neid üksteistkümmend last peaks pandama, agga siit sadik temma weel ei teädnud kuida sellega peaks toime sama. Moisa wannem ütles siis: „Kule Hans! Minna tean, et keiges wallas ei olle ni moistlikko ja ustawa meest kui sinna, sepärrast sean minna sind nende ühheteistkümne lapse wõõrmindriks ja issaks. Wõtta nüüd kätte, ja te mis sa tead õige ollewat. Tallitaja ja temma abbimeestega panne keik asjo kirja, mis neis kolmes perres on, ja tulge siis homme keik moisa."

Hans läks kohtomeestega waeste laste warra watama, kulama ja kirja pannema. Igga perres saiwad keik lomad ja riistad üllespandud, ka mis olli wilja, ja kedowilja, ja heino ja hõlgi, — ja mis olli wõlgo. Kül Hans sai kurwaks, et ilmus wägga paljo wõlgo ollewat kahhe warranduse peäl; kolmandama peäl ei olnud wõlgo ühtegi, waid leiti peälegi nelja waese lapse heaks wie saa rubla hinda lome ja riisto. Kahhe waese lapsele ei jänud rohkema kui kümme rubla kummalegi; agga wie waese lapsele ei sanud ka mitte koppikatki, sest et wõllad kandsid paljo ennam, kui warrandust olli ollemas. Keige õ otsa ei tulnud Hansul und silmi.

Teisel päwal läks Hans kässo järrel kohtomeestega moisa, ja räkis mis waest luggu heile leidnud. Kohtomehhed hakkasid warsi räkima, et üksi mees wallas ei kõlba perremehheks panna, sest muist on jomakoerad, muist on holetumad, kelle kätte ei tohhi perret anda; sepärrast pallusid kohtomehhed, et nende kätte peaks neid tühjaks sanud perred antama nende perre mate kõrwa. Agga kui moisa wannem ütles, et nemmad